

HALOTTI BESZÉD

PÁRATLAN OLDAL - LXI. évfolyam, 20. szám, 2017. május 19.

„Temetni jöttem *megyei lapokat*, nem dicsérni...” És elköszönni, mert az ezt követő rövid, szikár írásommal lemondok a megyei újságunk előfizetését. Lemondok, mert megszűnt. Nem maga a periodika, mert az ugyanazon néven továbbra is nyomul, csak az már nem napilap, hanem olcsó, ügyetlen pártpolitikai brossúra.

Nap mint nap a címloldal alsó egynegyedén az amúgy stabil lábakon álló Belgium fővárosát szorgalmazza megállítani, máshol teljes oldalon a civil szervezeteket gyalázza, egy négyoldalas betéten – mintha idióta lenne minden olvasó – ismét nekiszegül Brüsszelnek, majd magyarázza a lehetetlent, hogy a gazdaság meglódult, holott már csak azt kell fejben tartani, hogy a félbalkáni országok közül mely az a néhány vegetáló, amely mögöttünk kullog. (Persze esik szó sportról, némi kultúráról is, de főként a nyolc-tíz sötét ruhás alakról, akik lestrapált ollójukkal a kezükben, hetente kétszer-háromszor örömmámorban úszva, éppen egy kis új üzemcsarnokot vagy rövidke felújított útleágazást avatnak).

Filmet néz a család. Amikor a cselekmény durva megszakításával a kereskedelmi tévé a fenti gyermek politikai reklámot már ötödször szajkózza, megszólal a tizenéves unokám: – Papa, hülyék ezek, minek százszor a pofánkba vágni ugyanazt? – Kisfiam, van rá pénzük... azaz pénzünk – válaszolom.